

Cuviosul Seraphim Rose

Scurta biografie

Monah Damaschin,

Mân. Sf. Gherman al Alaskăi,

Platina, California

[Din cartea Cuv. Serafim Rose, „Sufletul după moarte”, Editura Tehnopress, 2003]

Părintele Serafim s-a născut la 13 august 1934, în San Diego, California, primind numele Eugene Dennis Rose. Tatăl său se numea Frank, fiind de neam olandez și francez, iar mama sa se numea Esther și era de neam norvegian. Esther era protestantă; iar Frank deși crescuse și primise o educație ca romano catolic, a trecut la protestantism din pricina soției sale. Frank a avut mai multe îndeletniciri, având o vreme și un magazin de dulciuri, apoi a lucrat la General Motors, și în cele din urmă, a avut o slujbă de administrator la un stadion sportiv.

Eugene a absolvit liceul din San Diego în 1952, fiind cel dintâi din clasa sa. Era socotit de către părinții, profesorii și apropiații săi, un tânăr „geniu” sortit unei cariere strălucite în știință sau matematică. Cu toate astea, până când a intrat la Colegiul Pomona din Sudul Californiei, asemenea preocupări lumești i se păreau lipsite de însemnătate față de o nouă insuflare arzătoare de *a cunoaște*, de a înțelege adevărul în sensul cel mai înalt. Simțindu-se înstrăinat de societatea din preajma sa, s-a răzvrătit împotriva superficialității și materialismului ei, și a lăsat religia protestantă în care fusese crescut. Căutarea Adevărului l-a purtat mai întâi prin filosofia apuseană și apoi printr-un studiu al înțelepciunii orientale, pentru care a învățat limba chineză, atât cea veche, cât și cea modernă.

Absolvind Colegiul Pomona în 1956 cu titlul de licențiat în limbi orientale, Eugene a intrat la Academia de Studii Asiatice din San Francisco și a studiat sub îndrumarea decanului acesteia, Dr. Alan Watts. La aceeași Academie a găsit un reprezentant adevărat al tradiției chineze, un filosof cu numele Gi-ming Shien. Eugene a mers la diferite temple orientale și l-a ajutat pe Gi-ming să traducă *Tao The Ching* din vechile caractere. În 1957 a devenit student pentru studii aprofundate la Universitatea Berkeley din California, unde a primit titlul de master în limbi orientale în 1961.

Adâncimea înțelepciunii filosofilor pre-creștini l-a lăsat pe Eugene oarecum neîmplinit, și era deznădăjduit că nu cunoștea cauza. De la Gi-ming și din scrierile metafizicianului

francez René Guénon, învățase valoarea apropierii de o religie tradițională, ortodoxă, oricare ar fi aceea. Neputând afla scopul pentru care cerceta religiile orientale tradiționale pe care le încercase deja, a pornit într-o zi să vadă chipul ortodox, răsăritean de religie, cunoscut de copil – creștinismul. Povestind această clipă cu mulți ani mai târziu, a scris: De-a lungul cercetărilor mele de ani de zile, m-am mulțumit să mă aflu deasupra tuturor tradițiilor, dar fiind oarecum credincios acelora Când am intrat într-o Biserică Ortodoxă, a fost numai pentru a vedea o altă tradiție – știind că Guénon (sau vreunul dintre discipolii săi) înfățișase ortodoxia ca fiind cea mai adevărată dintre tradițiile creștine.

Totuși, când am intrat într-o Biserică Ortodoxă pentru prima oară (o biserică rusească din San Francisco) s-a întâmplat ceva cu mine ce nu mi se mai întâmplase în nici un templu budist sau în vreun alt templu oriental. Ceva în inima mea mi-a spus că eram acasă, că toată căutarea mea luase sfârșit. Nu știam cu adevărat ce însemna aceasta, fiindcă slujba îmi era foarte necunoscută, și într-o limbă străină. Am început să iau parte la slujbele ortodoxe mai des, învățând treptat limba și obiceiurile, dar păstrând încă toate ideile de bază ale lui Guénon, despre toate tradițiile spirituale adevărate.

Totuși, odată ce strângeam legătura cu ortodoxia și cu credincioșii ortodocși, a început să intre în conștiința mea o nouă idee: că Adevărul nu era numai o idee abstractă, căutată și cunoscută cu mintea, ci era ceva personal – chiar o Persoană – căutată și iubită cu inima. Și așa, L-am cunoscut pe Hristos.

Eugene a fost primit în Biserica Ortodoxă în Duminica Fiului risipitor, la 25 febr. 1962, în Catedrala Ortodoxă Rusă cu hramul Maicii Domnului „Bucuria tuturor celor necăjiți” din San Francisco. Când a primit cea dintâi Împărtășanie cu Sfintele Taine a simțit în gură gust ceresc, dumnezeiesc, care a ținut vreme de o săptămână. În San Francisco a devenit ucenic al unuia dintre cei mai sfinți bărbați ai veacului al XX-lea, Sf. Arhiepiscop Ioan Maximovici, ierarh cunoscut în toată lumea ca făcător de minuni, ascet, „nebun pentru Hristos”, părinte al orfanilor, și izbăvitor al celor împovărați. Cu acest bărbat nepământesc drept povățuitor, Eugene a pătruns în ceea ce avea să numească mai târziu „gustul” sau „mireasma” ortodoxiei, cu neputință de grăit prin cuvinte. A mers de-a dreptul la miezul și inima creștinismului nestruciat, din lumea cealaltă.

Văzând în tânărul Eugene un posibil urcuș, fără de asemănare, Arhiepiscopul Ioan s-a străduit cu deosebire, să-l pregătească pentru o viață de slujire în Biserică. Eugene a absolvit acest curs în fruntea tuturor, deși toate cursurile s-au ținut în limba rusă, iar Eugene era doar convertit în această clasă. Îndată după ce a terminat Eugene,

Arhiepiscopul Ioan a pus capăt cursului, ca și cum l-ar fi pornit numai pentru a-i da lui Eugene învățătură teologică dreaptă, tradițională.

Eugene a vrut să-și dedice restul zilelor vieții sale ca să aducă Adevărul Sfintei Ortodoxii contemporanilor săi. Împreună cu un tânăr rus, Gleb Podmoșenski, a întemeiat o obște misionară, închinată celui dintâi sfânt ortodox din America, Sf. Gherman din Alaska. În 1964, frații au deschis un magazin de cărți ortodoxe în San Francisco și au început să publice revista „The Orthodox Word” (Cuvântul ortodox), tipărind fiecare număr la o tiparniță foarte primitivă. Au început toate aceste lucrări cu binecuvântarea și încurajarea Arhiepiscopului Ioan Maximovici.

După plecarea la Domnul a Arhiepiscopului Ioan, în 1966, Eugene și Gleb au început să caute o bucată de pământ în pustia din California de nord, unde au continuat să tipărească „The Orthodox Word”, și în același timp au pătruns în nevoițele ascetice¹⁰¹ de-a lungul veacurilor. Arhiepiscopul Ioan le binecuvântase și această lucrare, nu cu multă vreme înainte de plecarea sa la Domnul. Înalt Prea Sfinția sa le spusese lui Eugene și lui Gleb că socotea că cei doi vor întemeia o mănăstire misionară în nordul Californiei.

În 1969, Eugene și Gleb s-au așezat pe o coastă muntoasă retrasă („Noble Ridge”) lângă orașelul Platina, California, aducând cu ei tot echipamentul de tipărit. După un an de singurătate și nevoițe pustnicești, la 27 octombrie 1970, au fost tunși în monahism de către Arhiepiscopul Antonie Medvedev de San Francisco și America de apus. La călugărie, Eugene a primit numele Sfântului rus Serafim de Sarov, iar Gleb a primit numele Sfântului Gherman din Alaska, iar noua mănăstire a primit de asemenea hramul după Sf. Gherman. Smeritul bătrân, Arhimandritul Spiridon Eftimov, i-a fost „naș de călugărie”, luându-l sub mantie la tundere. Pr. Spiridon fusese ucenic al Arhiepiscopului Ioan, și ca învățător, Dumnezeu îi dăduse darul înainte vederii. În anii care au urmat, Pr. Spiridon i-a vizitat pe călugări de câte ori i-a stat în putință, dându-le sfaturi duhovnicești de mare preț și ajutându-i să așeze noua Mănăstire din Alaska pe o temelie duhovnicească trainică.

Părinții Serafim și Gherman au căutat povățuire duhovnicească și la Episcopul Nectarie Kontzevitch din Seattle, ucenic al Bătrânului Nectarie de la Mănăstirea Optina din Rusia. Episcopul Nectarie se bucura foarte mult să viziteze noua mănăstire din nordul Californiei, care îi amintea de mănăstirile din pădurile Sfintei Rusii. El a scris într-o scrisoare, „la Platina sălășluiește duhul de la Optina. În același timp i-a atenționat pe Părinții Serafim și Gherman să nu cadă în mândrie. ‘Să nu socotiți că toate cele câte le aveți sunt prin ostenele ori vrednicia voastră,’ le spunea Prea Sfinția sa. ‘Este un dar de la Dumnezeu!’”

În miezul naturii lui Dumnezeu, duhul Părintelui Serafim a început să prindă roadă. Și-a ridicat o chilioară în pădure și acolo s-a adâncit în rugăciune și în scrierile Sfinților Părinți, de Dumnezeu insuflate. Prin curățire lăuntrică treptată, prin osteneală ascetică și războiul nevăzut, a început să agonisească minte și inimă, chipul cugetării și cel al simțirii învățătorilor și al văzătorilor cu duhul de odinioară și avea o legătură adâncă cu natura și cu animalele, și prețuia fiecare zi, când putea să stea la Noble Ridge. S-a simțit doar pelerin pe acest pământ și se pregătea cu râvnă pentru viața de dincolo. Câteva împrejurări au mărturisit despre comunicarea lui cu cei din lumea cealaltă, mai ales cu părintele său duhovnicesc, Sf. Ioan Maximovici, plecat la Domnul.

Din sălășluirea sa în pustia muntelui, Pr. Serafim a alcătuit o mulțime de cărți și reviste care au slujit pentru a așeza înțelepciunea tradițională în contextul modern. A scris, a tradus, a cules litere, a tipărit și cele scrise le-a trimis în toată lumea, unde, întreaga lor semnificație avea să se vadă după adormirea sa întru Domnul. Neirosind niciodată nici o clipă, părea îndemnat să pună plinătatea Adevărului la îndemâna înțelesului omului modern dezrădăcinat, împrăștiat în toate părțile, înainte de a fi prea târziu. Văzând mai înainte vremurile apocaliptice care ne stau în față, zicea: „Este mai târziu decât socotiți! De aceea, grăbiți-vă, să faceți lucrarea lui Dumnezeu.”

Pr. Serafim a fost hirotonisit diacon la 2 ianuarie 1977, iar la 24 aprilie 1977, în Duminica femeilor mironosițe, a fost hirotonisit preot. Cele două hirotonisiri au fost săvârșite de către mai sus pomenitul Episcop Nectarie din Seattle. Cu toată dragostea pe care o avea Părintele Serafim pentru singurătatea pustiei, și cu toată aplecarea sa către o stare de însingurare și cugetare filosofică, și-a petrecut ultimii ani întru lucrare pastorală tot mai mare. Era foarte iubit de către fiii săi duhovnicești pentru înțelepciunea sa simplă și putința sa de a înțelege suferințele oamenilor. Unii oameni erau uimiți să afle că acest om care era atât de neschimbat în buna sa așezare duhovnicească, atunci când începea să scrie despre înșelările duhovnicești care îi pot duce pe oameni la rătăcire, putea fi în același timp și foarte înțelegător, când avea de a face cu o persoană căzută în păcat.

O boală scurtă și năprasnică l-a luat pe Pr. Serafim din lumea aceasta pământească la 20 septembrie 1982. Avea numai patruzeci și opt de ani, aflându-se întru toată tăria puterilor sale. În coșciugul din biserică simplă a mănăstirii, chipul său răspândea o stare de liniște nepământească, mărturisind pentru pacea pe care o aflase cu Dumnezeu. Era atât de strălucitor – cu adevărat, ca de aur – încât copiii nu se puteau desprinde de sicriul său. Taina morții și a vieții de dincolo – la care cugetase cea mai mare parte a vieții sale

intelectuale – nu mai era acum o taină pentru sfinția sa. Ajutorul pe care sfinția sa l-a dat din lumea cealaltă fiilor săi duhovnicești, a început să mărturisească minuni.

De-a lungul zilelor vieții Părintelui Serafim, cărțile sale au fost cunoscute de un număr destul de mic de oameni din țările vorbitoare de limbă engleză. Cu toate acestea, în cele două decenii care au trecut de la plecarea sa la Domnul, scrierile sale au avut o mare înrăurire în lumea întreagă. Fiind traduse în câteva limbi – rusă, greacă, română, sârbă, bulgară, georgiană, franceză, letonă, poloneză, italiană și malaialamă (în sudul Indiei) – cărțile sale au schimbat vieți fără de număr, cu adevărul lor neabătut. În Rusia, în vremea reprimării comuniste a literaturii duhovnicești, **Ortodoxia și religia viitorului** și **Sufletul după moarte** au fost răspândite în ascuns, scrise la mașină, ajungând să fie cunoscute de milioane de oameni. Odată cu încetarea prigoanei religioase, cărțile și articolele sale au fost publicate în Rusia în tiraje de masă, și s-au găsit de vânzare pretutindeni – chiar și pe standurile de cărți din metroul din Moscova.

Pe lângă cele două cărți pe care le-am pomenit, lucrările publicate ale Părintelui Serafim cuprind **Revelația lui Dumnezeu în inima omului; Împărăția Cerului, Crearea lumii și omul începuturilor; Nihilismul; și Locul Fericitului Augustin în Biserica Ortodoxă**. Toate aceste cărți, în afară de Locul Fericitului Augustin, au fost publicate mai întâi de Mănăstirea Sf. Gherman, după plecarea la Domnul a Părintelui Serafim.

Obștea pregătește acum publicarea altor cărți scrise de Pr. Serafim, cuprinzând articolele și conferințele complete, și lucrarea sa cea mai cuprinzătoare „An Orthodox Survival Course” (**Curs de viețuire ortodoxă**).

Creștinii ortodocși de astăzi îl socotesc acum pe Pr. Serafim ca fiind esența în lucrarea de restaurare a rânduielilor duhovnicești tradiționale ale creștinismului adevărat. El este lumină de nădejde în fața unui viitor nesigur. Prin publicarea cărților sale în limba română, tot mai mulți credincioși se pot întări întru sfânta credință ortodoxă, pregătindu-se pentru Împărăția cea cerească și viața veșnică, dimpreună cu Domnul nostru Iisus Hristos.